

Brian W. Aldiss - Slintající strom

Dokončení

13.

Večery se s končícím jarem utěšeně prodlužovaly. Bruce Fox přijel domů před západem slunce. Když toho večera seskočil ze svého bicyklu, Gregory již na něho čekal. Než se Fox navečeřel, pověděl mu, co se na farmě přihodilo.

"To je zlé," řekl Bruce. "Víš co? Zítra je neděle. Vykašlu se na mši a pojedu s tebou. Potřebuješ pomoc."

"Joseph na mě možná bude střílet. Určitě bude střílet, když se mnou pojedou ještě někdo jiný. Spíše by mi pomohlo, kdybys mi poradil, kde bych mohl koupit psa. potřeboval bych ho pro Nancy."

"Nesmysl, pojedu s tebou. Stejně to chci vidět na vlastní oči, abych se přesvědčil. Ale můžeme sebou vzít mladého psa od kováře. Jeho fena měla štěňata a on se ho chce zbavit. Máš nějaký plán?"

"Plán? Ani ne."

"Musíš mít plán. Grendona hned tak něco nevystraší, že?"

"Myslím, že už je vystrašený dost. Nancy říkala, že se bojí. Farmář jen nemá dost představitosti, aby pochopil, co má dělat. Myslí si, že když bude tvrdě pracovat, problémy se vyřeší."

"Znám ten typ lidí. Nevěří ničemu, dokud si sami nespálí prsty. Víš, co musíme udělat? Ukázat jim živého Aurigiána!"

"To je výborný nápad, Bruce. Jen mi musíš říci, jak to chceš dokázat."

"Chytíme jednoho do pasti."

"Nezapomínej, že jsou neviditelní. Ale - člověče! Vždyť ty máš pravdu! Jakmile aspoň jednoho chytíme do pasti, nebudeme se jich muset bát!"

Potom ty nestvůry můžeme jednu po druhé zabít!"

Fox se zazubil a zakousl se do třešňového koláče. "Dohodnuto. A doufám, že už se nedomníváš, že ti Aurigiáni jsou utopičtí socialisté!"

14.

Když budeme vědět, jak ta cizí forma života vypadá, hodně nám to pomůže. Taky bylo štěstí, že jsem koupil tu knížku o hadech. Nejen proto, že nyní víme, jakým způsobem Aurigiáni zabijí svou kořist a upravují si ji k jídlu - vysají ji jako nějakou polévku, ale dává nám to vcelku jasnou představu o jejich vzhledu. Jestliže přiletěli kosmickou lodí, budou poměrně malí, a podle všeho to budou obojživelníci. Tyto podivné bytosti budou mít zřejmě hladkou rybí kůži, možná pokrytou šupinami, široké žabí končetiny, krátké, sudovité tělo a mrňavou hlavu se dvěma silnými jedovými zuby v tlamě. Pod pláštěm jejich neviditelnosti se skrývaly pěkně ošklivé zrůdy!

Takové myšlenky procházely Gregorymu hlavou, když s Foxem připravovali past. Grendon jim naštěstí nečinil žádné překážky, Nancyina přímluva se zjevně neminula účinkem. Kromě toho utržil další ránu. Když za svítání vyšel na dvůr, našel z pěti svých nejtlustších kačen jen kůže s peřím. Výsledkem bylo, že se stáhl do sebe a zlhostejněl ke

všemu, co se na farmě dělo. Teď pracoval kdesi na poli a nechal mladé muže, aby uskutečnili svůj plán. Ale občas se zadíval ustaraně k rybníku, zatímco Nancy je všechny pozorovala z okna v poschodí.

Nancy měla u sebe osmiměsíčního psa neurčité rasy, kterého jí Grendon přinesl. Jeho původ se dal stěží určit a jmenoval se Cikán. Grendon získal dva zuřivé psy od vzdáleného souseda. Tyto zlé bestie s velkými tlamami byly uvázány na dlouhých řetězech, které jim dovolovaly kontrolovat prostor od stájí u rybníka až k mostu k západnímu poli. V jednom kuse štěkaly, což zneklidňovalo ostatní zvířata.

S těmi psy to bude problém, říkala Nancy, protože odmítali dotknout se jakéhokoliv žrádla, které pocházelo z farmy. Doufala, že začnou žrát, až vyhládnou.

Grendon přibíl na vrata velkou ceduli. Stálo na ní, že cizím osobám je vstup na farmu *zakázán*.

Oba mladí mužové se vyzbrojili vidlemi. Potom vynesli z mlýna čtyři pytle mouky a rozložili je na strategických bodech mezi rybníkem a vraty. Gregory vyvedl z chléva tele a táhl je před tesáky zuřivě dorážejících psů. Doufal, že tyto bestie budou k Aurigiánům stejně nepřátelské, jako jsou k lidem.

Když vlekl tele přes dvůr, objevil se Grubby.

"Měl bys zůstat stranou, Grubby," řekl Gregory. "Pokusíme se chytit jednoho ducha."

"Pane, kdybych já chytil jednoho ducha, tak ho uškrtním! Těmahle rukama ho uškrtním!"

"Vidle na něho budou lepší. Ty malé potvory jsou zblízka nebezpečné!"

"Já jsem silný, pane! Podívejte se na mé ruce! Kdybych tu potvoru chytil, tak ji uškrtním!"

Aby potvrdil svá slova, vyhrnul si rukávy a ukázal oběma mladíkům své mohutné bicepsy. Sevřel ve vzduchu ruce kolem imaginárního hrdla a vyplázl jazyk, snad aby demonstroval účinek skrčení.

"Jsi opravdu silný," řekl Gregory. "Ale my máme lepší nápad, Grubby. Chceme toho ducha zabít vidlemi. Jestli se chceš k nám přidat, zajdi si pro ně do stáje."

Grubby se na ně nerozhodně podíval a přejel si přitom rukou po krku. "Stejně bych ho radši uškrtil. Vždycky jsem si přál někoho uškrtnit!"

"Proč bys to chtěl udělat, Grubby?"

"Vždycky jsem si přál vědět, jak je to těžké. Mám velikou sílu. Ale zatím jsem směl uškrtnit jenom zvířata. Nikdy člověka, víte?"

Gregory ustoupil o krok. "Tentokrát si raději vezmeme vidle, Grubby."

Aby uzavřel toto téma, zašel do stáje a přinesl třetí vidle. Vložil je Grubbymu do rukou.

"Dejme se do toho," řekl Fox.

Všichni byli připraveni. Fox a Grubby se přikrčili v příkopu po obou stranách vrat, vidle ležely vedle nich. Gregory vysypal jeden pytel mouky napříč chodníkem, aby každý, kdo projde přes dvůr, zanechal po sobě stopy. Potom vedl tele k rybníku.

Tele polekaně zabučelo a většina zvířat mu odpověděla. Slepice se rozprchly po dvoře, jako když do nich střílí. Gregory cítil, jak mu po zádech teče studený pot. Plácl tele, aby je přinutil vstoupit do vody. Asi minutu je tam nechal. Zvíře se celou dobu na něho dívalo nešťastnými očima. Potom mu povolil provaz, aby mohlo vyjít z vody a vedl je kolem mlýna přes dvůr, podél sýpky a zanedbaného záhonu paní Grendonové k vratům, kde čekali Fox a

Grubby. Ačkoli se rozhodl, že se neohlédne, nedokázal se ubránit nepříjemnému pocitu v zádech a každých pár kroků se ohlížel, zda ho někdo nebo něco nesleduje. Ale v rozsypané mouce byly jen dvoje stopy -jeho a telete.

"Zkus to znovu," navrhl Fox. "Třeba tam dole spí."

Gregory svůj pokus opakoval, potom ještě potřetí a počtvrté. Pokaždé uhlazoval v mouce stopy, které v ní zanechal předtím. Viděl Nancy, jak ho z okna svého pokoje pozoruje a při každém dalším pokusu cítil větší napětí.

Přesto, když k tomu došlo, byl zaskočen. Vedl tele popáté k vratům, když Fox náhle vykřikl a zvířata začala naříkat. Hladina Rybníka zůstala neporušena. Aurigián musel vystoupit z některého zálivu nebo ústím potoka. Ale najednou byl tu a nechával své rýhovitě stopy v mouce.

Gregory překvapeně vykřikl a pustil provaz, kterým táhl tele. Couvl k vratům. Tam rozvázal připravený pytel a vrhl jeho obsah proti blížícímu se Aurigiánovi.

Na dvoře jako by explodovala bomba. Z oblaku mouky vystoupila bílá postava a Gregory se rozkřičel hrůzou. Vyděsil se nikoli podobou nepozemšťana, ale jeho zrudnou velikostí. Aurigián byl vysoký tři metry, možná dokonce čtyři. Postupoval rychle kupředu, strašlivý a nepřemožitelný, švihal před sebou nespočetnými rukama a hledal svou kořist.

15.

Příštího rána se vedle Gregoryho

lůžka objevil dr. Grouchorn ve svém

klobouku. Poděkoval paní Fennové za

horkou vodu a ošetřil pacientovu ránu.

"Dostal jste se z toho poměrně lehce," řekl starý lékař. .

"Ale jestli vám smím dát dobrou radu, pane Rollesi, přestaňte chodit na Grendonovu farmu. Je to prokleté místo a nečeká vás tam nic dobrého."

Gregory přikývl. Pověděl lékaři jen to, že se nepohodl s Grendonem. Ten ho vykázal z farmy a nakonec ho střelil do nohy. Což byla pravda, i když ne celá.

"Kdy budu moci opět chodit, doktore?"

"Jste mladý a rána se vám zhojí brzy. Jinak by hrobníci příliš prosperovali a my doktoři bychom vymřeli hladem. Za pár dní budete zase jako rybička. Zítra vás přijdu opět prohlédnout. Do té doby byste měl zůstat na lůžku a nohou nehýbat."

"Rozumím."

Dr. Grouchorn se na něho podíval a zamračil se. "Houby rozumíte! Varuji vás - stačí jeden krok na poraněné noze a můžete o ni přijít! Zfialoví a nezbude, než ji uříznout!"

Pomalu přikývl, jako by chtěl přidat důkaz svým slovům, a vrásky v jeho obličeji se prohloubily do takové míry, že mnozí, co neznali výstřednosti doktorovy fyziognomie, by se domnívali, že se usmívá.

"Ale dopis snad napsat smím, doktore."

"Ano, dopis napsat smíte."

Hned po doktorově odchodu vzal Gregory pero a papír a spěšně načmáral vzkaz určený pro Nancy. Napsal jí, že ji šíleně miluje a že nemůže snést pomyšlení, že zůstala na farmě a on jí

ted' nemůže několik dní kvůli ráně v noze vidět. Taky jí napsal, aby si ihned sbalila věci a odstěhovala se do hostince "U poutníka", kde jí pronajal nejlepší pokoj. Takže pokud ho má aspoň trochu ráda, musí ihned jednat a jakmile se v hostinci zabydlí, dát mu vědět.

Gregory dopsal, s uspokojením si dvakrát přečetl text, podepsal ho a přidal několik polibků. Potom zavolal paní Fennovou pomocí zvonku, který mu pro tento účel připravila.

Řekl jí, že doručení tohoto dopisu je velice důležité. Svěřil by ho do rukou jejímu synovi Tomovi, až skončí práci a dal by mu za doručení celý šilink, ale dopis velmi spěchá. Paní Fennová nebyla nápadem, aby Tom běžel s dopisem hned, nijak nadšena. Ale Gregorymu se ji podařilo pomocí několika lichotek přesvědčit, až nakonec odešla z pokoje s dopisem a s šilinkem v ruce.

Gregory hned začal psát další dopis, tentokrát panu H. G. Wellsovi. Protože od poslední zprávy, kterou mu posílal, uplynul nějaký čas, trvalo mu drahnou chvíli, než se dostal k podrobnostem událostí včerejšího dne.

16.

Pohledem na Aurigiána jsem byl tak dokonale šokován (psal Gregory), že jsem stál na místě jako solný sloup a neschopný pohybu jsem zíral na bílé monstrum, které se vynořilo z oblaku mouky. Jak Vám mám tu hroznou příšeru popsat, když vím, že jestli je na britských ostrovech někdo, kdo se o tuto záležitost opravdově zajímá, pak jste to právě a jediné Vy? Navíc mé setkání s viditelným Aurigiánem trvalo jen několik okamžiků a vjemů bylo v tak krátkém časovém úseku příliš mnoho na seriózní popi s. Ale hlavní nevýhodou je, že na Zemi neexistuje tvor, ke kterému bych mohl tu děsivou bytost z vesmíru připodobnit.

V prvním momentě se mi Aurigián zdál podobný nějaké zrudné huse, ale musíte si představit krk stejně dlouhý jako tělo - opravdu, bylo to vlastně všechno jenom tělo nebo jenom krk. A na konci toho nebyla žádná hlava, nýbrž chomáč všelijakých končetin, hnízdo vířících řas, kroutících se tykadel a provazů, asi jako kdybyste na jeden konec kmene připevnil živou chobotnici a na opačný místo kořenů velkou mořskou hvězdici. Připadá Vám to směšné? Možná, ale mně do smíchu rozhodně nebylo, když se to monstrum blížilo ke mně. Vážilo přinejmenším dvakrát tolik co já. Musel jsem zavřít oči, pohled na tu zrůdu byl pro lidské smysly nesnesitelný.

A to jsem viděl jen to, co mi ukázala mouka, nikoli skutečného Aurigiána!

Pohled na tu nestvůru by byl pravděpodobně můj poslední, kdyby nebylo Grubbyho, zmínil jsem se o tom prostém člověku už dříve. Sotva jsem ' vysypal na Aurigiána mouku, Grubby vykřikl, odhodil vidle a vyrazil vpřed. Skočil na nestvůru zezadu, čímž znemožnil provedení našeho plánu, podle kterého měl Fox ubodat Aurigiána k smrti. Místo toho ho uchopil tak vysoko, jak jen dosáhl a začal ho svírat vši silou svých mocných páží. To byl zápas! Bruce nemeškal a zaútočil vidlemi. Jeho bojový výkřik mě vytrhl z ohromení. Popadl jsem Grubbyho vidle a rovněž zaútočil. Ta věc měla dostatek rukou na nás všechny! Švihala a mrskala jimi vzduchem, některé z nich byly nepochybně opatřeny jedovými zuby, protože jsem viděl jednu končetinu, jak mířila na mě, otevírala se přitom jako hadí tlama. Nemusím zdůrazňovat nebezpečí - zvláště když si uvědomíte, že účinek mouky byl jen částečný, ve vzduchu kolem nás musely být ještě další neviditelné paže, které na nás dorážely!

Naši záchranou bylo, že Aurigián byl zbabělec. Viděl jsem, jak Bruce do něho vši silou zapíchl vidle a o sekundu později jsem já probodl nohu. A v tom okamžiku toho ta zrůda měla dost. Začala ustupovat a Grubby od ní odpadl. Couvala k rybníku překvapující rychlostí. Ted' jsme ji pronásledovali my! A všechna zvířata na farmě provázela naše vítězné tažení hurónským halasem.

Když se Aurigián vrhl do vody, hodili jsme s Foxem po něm vidlemi. Zabodly se mu do nohou. Ale on se ihned ponořil a zanechal po sobě jen vlny a mouku na hladině.

Chvíli jsme se dívali do vody, ale pak jsme se rozběhli zpátky ke Grubbymu. Byl mrtvý. Ležel na zádech a nebyl už k poznání. Ta stvůra ho musela uštknout svým jedovatým zubem. Grubbyho kůže byla lesklá a podivně napjatá. Všechny jeho vnitřní orgány se působením Aurigiánova jedu měnily v kapalinu. Za necelou minutu byl z nebohého Grubbyho jen napěchovaný měch kůže.

Na tváři a na krku měl několik ran. Z nich pomalu čůrkem vytékala načervenalá tekutina. Za pár minut kůže splaskla a zůstala ležet v rozsypané mouce. Byla to příšerná podívaná. Určitě horší než proslulá hlava Medúzy, při pohledu na níž jste zkameněl. Byli jsme úplně paralyzováni. Teprve výstřel z Grendonovy pušky nás probudil k životu.

Hrozil mi, že mě zastřelí. Ted', když viděl, že jsme rozsypali jeho mouku a zjevně jsme se chystali odvést mu tele, vypálil na nás. Neměli jsme jinou možnost než utíkat. Grendon rozhodně nebyl v rozpoložení, aby si nechal něco vysvětlit. Dobrák Nancy vyběhla z domu, aby nám pomohla, ale z druhé strany dvora se na nás hnal Neckland s těmi zběsilými psy na dlouhých řetězech.

Utíkali jsme s Foxem k Daisy. Nechal jsem ji osedlanou, pomohl jsem příteli do sedla a chtěl se rovněž vyšvihnout, když padl další výstřel a ucítil jsem pronikavou bolest v noze. Bruce mě vytáhl do sedla a pádili jsme pryč, já napůl v bezvědomí.

Ted' tu ležím na lůžku a zůstanu v něm několik dní. Naštěstí nemám prostřelenou kost. A z farmy se stalo prokleté místo. Ještě nedávno, když jsem viděl přírodu v jarním rozpuku hojnosti, mě napadlo, že by se farma mohla stát novým rájem s dostatkem jídla pro všechny, nebo aspoň jeho začátkem. Místo toho - běda! První setkání člověka s bytostí z jiného světa je katastrofální a nový ráj se stane bitevním polem pro válku mezi světy. Může být vyhlídka do budoucnosti jiná - než pochmurná?

Než zakončím svůj dlouhý výpis událostí, musím odpovědět na jednu otázku ve Vašem dopise s jinou Vám položít, více osobní než byla ta vaše.

Nejprve k Vaší otázce: Tázete se, zda jsou Aurigiáni úplně neviditelní a uvádíte, že - dovolím si Vás citovat doslova - "jakákoliv změna v indexu lomu oční čočky by znemožnila vidění, avšak bez takové změny by oči byly vidět jako sklovité koule. A pro vidění je rovněž nezbytné červenavé pozadí za sítnicí a neprůhledná rohovka. Jak tedy Aurigiáni vidí?" Odpověď je zřejmě jen jedna: Aurigiáni nevidí, tedy alespoň ne v našem chápání zraku, neboť jsou stále neviditelní. Jakým způsobem "vidí", to nemohu říci, ale ať používají jakýkoli orgán, účinně jim zrak nahrazuje. Také nevím, jak se dorozumívají mezi sebou - ten Aurigián, kterému jsem vidlemi probodl nohu, nevydal ze sebe ani hlásku. Přesto mezi sebou zjevně komunikují. Možná se zpočátku pokusili navázat s námi kontakt pomocí nějakého záhadného orgánu, který my nemáme, a když nedostali odpověď, pokládali nás prostě za zvířata. Jestli tomu tak opravdu je, pak došlo k tragickému omylu!

Nyní k mé osobní otázce: Víím, pane Wellsi, že jste s rostoucím věhlasem stále zaneprázdněnější, ale cítím, že to, co se přihodilo v tomto zapadlém koutě, východní Anglie, je závažnou událostí pro svět a pro budoucnost. Byl byste tak laskav a přijel nás sem navštívit? Ubytování v jednom ze dvou místních hostinců je slušné a cesta železnicí není tak hrozná, i když je únavná. A z Heigham je to sem jen osm mil, jezdí odtamtud pravidelné drožka. Budete si moci prohlédnout Grendonovu farmu sám a možná se vám podaří i uvidět jednu z oněch bytostí z vesmíru.

Vím, že se budete mým dopisem bavit, ale přísahám, že si ani v jediném detailu

nevymýšlím, ani nepřeháním. Věřím, že budete moci přijet!

Váš upřímný ctitel a obdivovatel

Gregory Rolles

Gregory si přečetl znovu dopis a vyškrtl dvě přebytečná přídavná jména. Potom se spokojeně natáhl. Měl pocit, že je pořád v akci, jen je dočasně vyřazený z boje.

Avšak pozdní odpoledne mu přineslo zneklidňující zprávu. Pekařův syn Tom došel odpoledne jen ke Grendonově farmě. Tam si vzpomněl na pověsti, které po Cottersallu kolují, a zůstal před vraty stát. Z farmy se ozval nepřírozený křik zvířat a silné bušení. Přikradl se blíž. Uviděl Grendona, jak na dvoře staví něco jako šibenici. Polekal se a utekl. Dopis pro Nancy zůstal nedoručen.

Večer přišel Bruce Fox. Gregory se ho pokoušel přesvědčit, aby doručil dopis, ale Fox byl příliš zaneprázdněn přípravami na svatbu své sestry. Chvíli si povídali, hlavně o událostech předešlého dne, potom Fox odešel.

Gregory ležel na lůžku a strachoval se o Nancy, dokud mu paní Fennová nepřinesla večeři. V jednom už měl ale jasno. Aurigiáni nevstoupili do domu, protože byli příliš velcí. Dokud tedy Nancy zůstávala v domě, nehrozilo jí nebezpečí. Jinak každý, kdo se zdržoval na otevřeném prostranství v okolí rybníka, byl odsouzen k smrti. Kdy ho smrt zastihne, byla jen otázka času.

Usnul záhy. V Časných ranních hodinách se mu zdál sen, že je v neznámém městě se samými novými budovami a lidé tam nosili zářivě se třpytící šaty. Na jednom náměstí rostl strom. Gregory měl zvláštní úkol: krmil ten strom. Musel chytat kolemjdoucí a přistrkovat je ke kmeni, v jehož hladké kůře byly velké masité rty, z kterých tekly sliny. Rty v kmeni se pak otevřely a rozpouštějícího se člověka zhlty. Sliny stříkaly i na Gregoryho, ale on se na rozdíl od ostatních nerozpouštěl, nýbrž se rozpouštělo všechno, čeho se dotkl. Objal dívku, kterou miloval - a ona se mu rozpustila v náručí. Probudil se úplně zpocený.

17.

Před obědem přišel dr. Crouchorna řekl, že Gregory musí zůstat ještě tři dny v posteli, aby se mu zhojila svalová tkáň v noze. Gregory pak ležel ve stavu akutní nespokojenosti sám se sebou. Neustále se mu vybavoval jeho sen a v duchu si lál, jak nedbale a lhostejně se vůči Nancy zachoval. Jeho dopis dosud ležel na nočním stolku vedle postele. Když mu paní Fennová přinesla oběd, rozhodl se, že navštíví Nancy sám. Vyškrábal se z postele a pomalu se oblékl.

Noha bolela víc, než očekával, ale dostal se ze schodů a do stáje bez větších problémů. Když ho Daisy spatřila, potěšeně zafrkala. Gregory ji pohladil po nose a přitiskl se k její dlouhé tváři z prosté radosti, že je opět s ní.

"Možná už pojedeme na farmu naposledy," řekl.

Osedlat klisnu bylo poměrně snadné. Horší už bylo dostat se do sedla. Vyžadovalo to značnou námahu: Ale nakonec se mu to podařilo a zabočili na známou rozbitou polní cestu k panství Aurigiánů. Noha hodně bolela. Několikrát musel zastavit, dokud ho nepřešlo píchání v ráně. Látkou kalhot začala prosakovat krev.

Když se přiblížil k farmě, viděl, že to, co pekařův syn pokládal za šibenici, byl vysoký sloup uprostřed dvora. K jeho vrcholu vedl kabel a na jeho konci silná žárovka, která měla osvětlovat okolí.

Ještě něco se změnilo. Ze stájí vyrostl vysoký dřevěný plot, který odděloval farmu od

rybníku. Ale v jednom místě byl plot prolomen, jako by jím prošel obr. Velké třísky ležely poházeny kolem.

Hned za bránou byl uvázan velký pes, který štěkal jako pomínutý. Jeho zuřivé hafání děsilo drůbež. Gregory se neodvážil vstoupit do dvora, jak stál nerozhodně před vraty a přemýšlel co dál, otevřely se dveře a Nancy vykoukla z domu. Zavolal na ni a zuřivě jí signalizoval, ať jde ven.

Nancy zahнала psa a přiběhla k bráně. Gregory se svezl z koně, přivázal ho k vratům a políbil Nancy na tvář.

"Kde je tvůj otec?" "Gregu, tvoje noha! Vždyť krvácíš!" "To nevádí. Kde je tvůj otec?" "Myslím, že na jižní louce." "Výborně! Jdu za ním a promluví si s ním, Nancy. Chci, aby sis sbalila věci a jela se mnou do Cottersallu."

"Nemohu tu nechat otce samotného!"

"Musíš. Jdu mu to říct." Když se belhal přes dvůr, polekaně za ním zavolala. "Gregu, má sebou pušku! Buď opatrný!"

Dva psi na řetězech na něj zuřivě doráželi. Málem se uškrtili v obojcích, aby na něj dosáhli svými tesáky.

U jilmů si všiml, že v trávě leží několik ptáků. Jeden z nich dosud žil. Gregory usoudil, že padli vysílením, aby nasýtili své početné hladové potomstvo. Totéž se stane i Grendonovi, pomyslel si. U Grubbyho chatrče spatřil Necklanda, řezal tam dřevo. Grendon tam nebyl. Gregory, veden náhlým impulsem, se otočil a zamířil k prasečím chlívům.

Uvnitř bylo šero. A v tom šeru pracoval Grendon. Když uviděl Gregoryho, odhodil vědro a výhružně k němu vykročil.

"Vy jste se vrátil? Co tu chcete? Copak jste si nepřečetl, co stojí na bráně? Už vás tu, mládenče, nechci ani vidět! Víím, že to myslíte dobře a nechtěl bych vám ublížit, ale jestli se ještě jednou přijdete, tak vás zabiju. Rozumíte? Zabiju! Mám dost starostí i bez vás! A teď vypadněte!"

Gregory se nepohnul.

"Pane Grendone, copak jste se zbláznil jako vaše žena, než zemřela? Copak nechápete, že vás v kterémkoli okamžiku může zastihnout Grubbyho osud? Uvědomujete si vůbec, co je to ve vašem rybníku?"

"Já nejsem blázen, i když si to možná myslíte. Ale i kdyby ty potvory požíraly všechno včetně lidí, tak co? A kdyby to teď byla jejich farma? Pořád potřebují někoho, kdo ji bude obhospodařovat! Takže si myslím, že mi neublíží. Alespoň dokud mě budou vidět pracovat, tak mi neublíží!"

"Jste jen vykrmován, copak to nechápete? Dřete se jako mezek, a přesto jste za poslední měsíc přibral nejím dvacet kilo! Ani to vás neznepokojuje?"

Něco se ve farmáři na okamžik zlomilo. Divoce se rozhlédl. "Netvrdím, že se nebojím! Ale říkám, že dělám, co musím dělat! Naše životy nám nepatří, ty jsme dostali jen propůjčený! A teď buďte tak laskav a vypadněte!"

Gregory nechtě sledoval Grendonův pohled. Teprve teď si všiml prasat. Jejich mohutné hřbety, vystupovaly v šeru až nad hrazení. Byla velká jako telata.

"Tohle je farma smrti," řekl.

"Na konci všeho je smrt," odpověděl Grendon. "Ať je to prase, kráva nebo člověk."

"Dobře, pane Grendone, nepřišel jsem se s vámi přít. Máte právo na svůj názor, i když není v souladu s mým způsobem myšlení. Přišel jsem proto, abych vás požádal o ruku vaší dcery."

18.

Nancy Grendonová odešla z domu. První tři dny proležela upoutaná na lůžku v pokoji v hostinci "U poutníka". Byla na smrt nemocná, zdála se, že všechna normální strava je pro ni jedovatá. Bylo jí tak zle, že propadala zoufalství a nevěřila, že se někdy uzdraví. Ale při Gregoryho péči a pod dohledem dr. Crouchorna se postupně zotavovala a vracely se jí síly.

"Dnes již vypadáš mnohem lépe," řekl Gregory čtvrtý den ráno a posadil se na kraj postele. "Brzy budeš moci vstát, jen co se tvůj organismus zbaví posledních zbytků otrávených potravin z vaší farmy."

"Gregu, slib mi, že už na farmu nepůjdeš! Teď už tam nemusíš chodit, když jsem tady!"

Vzal její ruku do dlaní. "To ti snad ani nemusím slibovat, ne?"

"Jen jsem se chtěla ujistit, že tam nikdo z nás nepůjde. Víš, otec je teď šťastný. Ale já... já si připadám, jako bych se probudila z děsivého snu!"

"Už na to nemysli. Podívej se, co jsem ti přinesl!"

Vzal ze stolu zabalený květináč a odstranil papír. Kořenáč překypoval pultuctem gigantických květů fialek.

"Ach, ty jsou velké!" řekla potěšeně. "Gregu, ale to jsou fialky z naší farmy! Jsou nepřírodně veliké!"

"Chtěl jsem ti udělat radost dárkem z té hezčí části vaší farmy."

Nancy vzala květináč a vší silou jím mrštila napříč místností do protější zdi. Květináč udeřil do dveří a rozpadl se. Tmavá hlína se rozsypala po dřevěné podlaze a květiny ležely polámané na zemi.

"Jak ses mohl opovážit přinést to prokletí až sem!" zvolala. "Ach, Gregu, to znamená, že jsi tam zase byl!"

Přikývl. "Musel jsem se jít podívat, co se tam děje."

"Prosím tě, Gregu, už tam nechod! Moc tě prosím! Já vím, že se ti zdá, jako by se mi opět vrátil rozum, ale to přece neznamená, že o něj musíš přijít ty! Když si představím, že by Aurigiáni mohli jít za tebou až do Cottersallu..."

"Já vím, Nancy. Několikrát mě již napadlo, proč zůstávají jenom na farmě. Proč, když tak snadno přemůžou lidi, nejdou dál a neútočí a nedobývají naše města a vesnice. Místo toho jim stačí docela malý kousek země."

"Možná nejsem tak chytrá jako ty, ale odpověď je přece jasná. Prostě nechtějí nikam jít. Myslím, že jsou v tom rybníku jen dva a přiletěli na naši starou matičku Zemi jen na výlet. Jako my jezdíme třeba do Great Yarmouthu na svatební cestu. Možná jsou opravdu na svatební cestě."

"Na svatební cestě? To je příšerná myšlenka!"

"Tak na výletě," pokrčila rameny. "Je to otcův nápad. Říkal, že jsou v tom rybníku jen dva a chovají se, jako by sem přiletěli na dovolenou, kde by měli klid. Lidé na dovolené taky hodně jedí, ne?"

Gregory na ni ohromeně zíral. "Ale to je hrozné! To znamená, že tvůj otec se stará, aby se tu Aurigiáni cítili co nejpříjemněji!"

"Myslím, že k tomu, aby se cítili co nejpříjemněji, si Aurigiáni stačí sami."

"Ale pro nás jsou smrtelným nebezpečím!"

"To je další důvod, abys tam už nechodil!"

Avšak sejít z očí ještě neznamená sejít z mysli. Gregory obdržel další dopis od dr. Hudson-Warda, ale nenamáhal se na něj odpovědět. Nedokázal by teď přijmout práci, která by ho vzdálila z Cottersallu, ačkoli si vzhledem ke svým plánům na ženění práci najít chtěl, podpora, kterou mu otec posílal, by sotva stačila k obživě dvou dospělých osob. I když si to uvědomoval, nedokázal se přinutit řešit praktické problémy. Čekal ještě jeden dopis a hrůzy na farmě mu pořád vrtaly hlavou. V noci se mu opět zdálo o stromu s vlhkými, slintajícími ústy v kmeni.

Následujícího odpoledne sebral odvahu a pověděl o tom Nancy a Foxovi. Setkali se v útulném boxu v zadní části hostince "U poutníka", v diskrétním salónku, jehož křesla byla potažena červeným sametem. Nancy již byla natolik zdravá, že si po obědě vyšla na krátkou procházku.

"Lidé se sami vzdávali tomu slintajícímu stromu," vyprávěl Gregory. "Ačkoliv jsem se jich na to neptal, měl jsem pocit, jako by je ten strom nezabíjel, jen je měnil v něco jiného, co bylo pouze méně lidské. Na rozdíl od prvního snu byl strom včera z nějakého kovu a stále rostl a jako by se měnil. Skrze korunu stromu jsem viděl všelijaké potrubí a písty a z větví syčela pára."

Fox se ušklíbl. "Vypadá to na nějaký román z budoucnosti, kdy i rostliny budou pěstovány stroji. Gregu, necháváš se příliš unášet nejnovějšími objevy a vynálezy techniky! Potřeboval by ses odreagovat, aby ses vrátil na zem. Má sestra jede zítra do Norwiche a v kočáře mého strýce jsou dvě volná místa. Nechceš vzít Nancy a zajet se tam taky podívat? Sestra si jde koupit nějaké doplňky ke svým svatebním šatům a nepochybuji, že Nancy to bude velmi zajímat. Potom byste mohli zůstat pár dní u tvého strýce. Ujist'uji tě, že ti dám okamžité vědět, kdyby Aurigiáni vtrhli do Cottersallu, takže o nic nepřijdeš."

Nancy stiskla Gregorymu ruku. "Pojeďme, Gregu, ano? Už jsem tak dlouho nebyla v Norwichi! A je to tak hezké město!"

"Není to špatný nápad," řekl Gregory zamyšleně. "Ale -"

Fox i Nancy na něho naléhali tak dlouho, až souhlasil. Potom využil první příležitosti, aby se zvedl od stolu. Políbil Nancy na dobrou noc a spěchal k pekařovu domu. Jednou věcí si byl jist: jestliže má odjet do Norwiche, musí se nejprve zajet podívat na farmu, aby věděl, co se tam děje.

19.

Když přijížděl v teplém letním soumraku k farmě, překvapeně zůstal stát. Všechno se změnilo: Na různých místech vyrostly tři metry vysoké bariéry narychlo stlučené ze dřeva. Měly zřejmě zabránit veřejnosti v pohledu na Grendonovu usedlost, ale svůj účel neplnily. Stály nejen na dvoře, ale v nepravidelných intervalech také podél hranice farmy, neuspořádaně mezi ovocnými stromy, roztroušené v kapradí a několik jich bylo dokonce i v bažině. Z dálky se neslo usilovné bušení provázené hlasy zvířat. Někde vyrůstala další bariéra.

Avšak skutečně nezemský vzhled dávalo farmě umělé osvětlení. Osamělý sloup ve dvoře již měl pět společníků. Jeden byl u vrat, jiný u rybníka, další pak u strojovny, za domem a u prasečích chlívků. Žluté světlo redukovalo scénu na odpudivý obraz, který mimoděk připomínal záběry z egyptských hrobek.

Gregoryho ani nenapadlo, aby vstoupil na farmu branou. Přivázal Daisy u akátů u cesty a kradl se přes úhor k jižní louce. Cestou se pozorně rozhlížel. Tráva na kraji louky byla ještě normální, ale pšenice na poli mu již sahala až k bradě. Ovoce rychle dozrávalo. Jahody byly velké jako hrušky. Jablka se jako deformované fotbalové míče houpala na praskajících větvích, některé z nich se občas utrhl a s těžkým žuchnutím spadlo na zem. Dýně, které spočívaly v kompostu, byly tak obrovské, že se už nedaly k ničemu přirovnat, snad jen k mlýnskému kolu. Odevšad se ozývaly různorodé zvuky.

Gregory se zastavil a naslouchal.

Zvedl se vítr. Křídla starého mlýna zaskřípěla. Rytmičké tlučení pístů ve strojovně se zrychlilo, někdo zvýšil výkon. Psi se rozštěkali a zvířata se k nim bučením, mečením a kvičením přidávala.

Gregory se vzpomněl na slintající strom. Bylo to tu jako v jeho snu - za větvemi stromů stoupal k obloze temný sloup páry jako zlověstné znamení nových a neznámých sil. Jako by se ze zemědělství stával průmysl a jeho výnosy hladově hlтал nový bůh Vědy.

Gregory se vzpamatoval. Plížil se stínem, kam nedosahovalo světlo žárovek, až se přikradl k zadnímu vchodu do domu. V okně kuchyně svítila lucerna. Z místnosti se ozval skřípavý zvuk, jako by někdo šlápl na rozbité sklo.

Gregory se přikrčil, proběhl pod oknem a nakoukl dveřmi do chodby. Ze salónku uslyšel Grendonův hlas, byl tlumený, jako by farmář promlouval sám k sobě.

"Lež! Už tě nepotřebuji! To je zkouška síly! Ach, Bože, zachovej mi sílu, abych to dokázal! Až do loňska jsi nechal mou zem jako úhor - teď mi dovoľ, abych sklídl svou úrodu! Nevím, co děláš, a nechci odhalovat tvé plány, ale tato farma je můj život. Proklej je všechny!" Jeho slova přešla v nesrozumitelné mumlání, jako by byl opilý.

Gregory naslouchal a jako hypnotizován šel krok za krokem k pootevřeným dveřím. Nahlédl do místnosti.

Grendon stál uprostřed pokoje. Na zaprášeném krbu hořela svíčka, její plápolavý plamínek se odrážel ve skleněných vitrínách s vycpanými zvířaty. V domě byla zřejmě vypnuta elektřina, aby bylo dost proudu pro žárovky venku.

Grendon byl otočen ke Gregorymu zády. Byl zarostlý a záda měl ohnuté, jako by na nich spočívala tíha povinností. Přesto jeho vzezření na Gregoryho zapůsobilo. V tom muži byla tvrdošíjnost, jaká vzbuzovala úctu. Sledoval farmáře, jak vychází zadním vchodem, nechává dveře otevřené a pořád hovoří k sobě. Teprve za rohem se jeho hlas ztratil ve štěkotu psů.

Různorodé zvuky z farmy nedokázaly přehlušit zasténání, které se ozvalo z místnosti. Gregory nahlédl dovnitř a uviděl ve tmě pod stolem tělo. Převrátilo se a jak pod ním zaskřípaly střeby, zasténalo. Gregory neviděl, kdo to je, ale byl si jist, že je to Neckland. Sklonil se nad ním a zvedl mu hlavu.

"Nezabíjejte mě! Chtěl jsem jen utéci! Opravdu jsem chtěl jen utéci!"

Gregory odkopl vycpanou rybu. "Berte! To jsem já, Gregory! Co se ti stalo? Jsi zraněn?"

Potom uviděl rány. Bertova košile byla prakticky rozervána na kusy a na zádech měl několik řezných ran, jak se obracel ve skle. Vážnější bylo poranění na rameni, které rychle otékalo a nabíralo nehezke modrofialové zabarvení. Odehrála se tu bitka. Pod stolem ležela jiná vycpaná ryba, měla otevřenou tlamu, jako by právě umírala. Také tam byla znetvořená koza, skleněný knoflík vypadl z očního důlku a kutálel se po podlaze ke krbu.

Neckland si přejel rukou obličej. "Gregory!" zeptal se už rozumně. "Ty nejsi v Cottersallu?"

Co tady děláš? Jestli tě tu Grendon najde, tak tě zabije!"

"Co se ti stalo, Berte? Můžeš vstát?"

Neckland se chytil Gregoryho paže a namáhavě vstal. "Proboha, mluv potichu, nebo nás uslyší a je s námi konec! Dočista se zbláznil, pořád opakuje, že ty potvory sem přiletěly jen na dovolenou! Málem mi tou svou holí urazil hlavu! Ještě že ji mám tak tvrdou!"

"Proč jste se rvali?"

"Řeknu ti to na rovinu. Měl jsi pravdu, konečně mi došlo, že ty bestie z rybníka nás chtějí sežrat. Vycucají nás jako Grubbyho nebo paní Grendonovou, když tady zůstaneme. Jenže já jsem se sežrat nechtěl nechat. Šel jsem do svého pokoje, abych si sbalil věci. Samozřejmě, když se Grendon nedíval. Chtěl jsem utéci, protože to, co je teď na farmě, je horší než peklo! Povídám, že je to tisíckrát horší než peklo!"

"A Grendon tě chytil, že?"

"Vrhl se na mě, jako by zešílel. Hodil jsem po něm rybu, potom tu kozu, ale dostal mě. Ale teď už mě tady nic neudrží, i kdybych měl utéci třeba v podvlékačkách! A jestli ti můžu poradit, vypadni odtud co nejrychleji taky! Stejně jsi musel přijít o rozum, když ses sem vrátil!"

Opřel se o Gregoryho a s jeho pomocí a s hekáním a klením se dobelhal ke schodům.

"Berte," řekl Gregory. "Řekněme, že bychom Grendona chytili a svázali. Potom bychom ho mohli naložit na žebřík a odvézt odtud pryč."

Bert se na něj zadíval a třel si rukou opuchlé rameno. "To už si zkus sám!" řekl, otočil se a začal stoupat do schodů.

Gregory ho nechal jít. Koutkem oka sledoval okno, aby postřehl, kdyby se někdo blížil. Přišel na farmu bez zjevné motivace, ale nyní se mu v hlavě rodil nápad. Cítil se povinován ho uskutečnit, přestože již ke Grendonovi ztratil veškerou úctu, kterou k němu choval. Také ho nemohl ponechat samotného čelit hrůzám, které vetřelci na farmě rozpoutali. Napadlo ho, že by mu možná pomohli farmáři z Derehem Cottages. Pokud by se k nim ovšem dostal bez broků v kalhotách, po setmění byli stejně nedůvěřiví jako Grendon.

Strojovna byla celá z cihel a měla jediné zamřížované okno. Dveře byly pevné, rovněž opatřené mřížemi a daly se zamknout zvenčí. Možná by se podařilo vlákat Grendona do strojovny a nechat ho tam, dokud by nepřišla pomoc.

Gregory šel ke dveřím a opatrně vykoul do dvora. Potom dlouho pozorně studoval půdu, zda se v ní neobjevují stopy, které by znamenaly hroznější nebezpečí, než představoval farmář. Ale nikde nebylo ani náznaku, že by Aurigiáni vystoupili z rybníka. Sešel po schodech na dvůr.

Neudělal ani tři kroky, když noc prořízl ženský výkřik. Gregory ztuhl na místě a srdce mu sevřela ledová ruka. V prvním okamžiku ho napadlo, že to křičí šíleně paní Grendonová. Potom rozpoznal hlas. Patřil Nancy. Ještě než výkřik dozněl, uháněl ze všech sil k místu, odkud se volání ozvalo.

Teprve v běhu si uvědomil, že se rozeřvala i všechna ostatní zvířata. Nejhlasitěji kvičela prasata, každá svině ječela, jako by ji chtěli zabít, či jako by se pokoušela překřičet ostatní a předat někomu neznámému nesrozumitelný vztek. Gregory proběhl pod světlem, kolem dřevěné bariéry a hnal se k chlévu.

Rámus uvnitř byl ohlušující. Zvířata se vzpínala a bila kopyty do hrazení, pod stropem

visela jediná žárovka. Gregory v jejím chabém světle viděl, jak příšerně se prasata změnila. Prasnice byly gigantické, ve svých vězeních se nedokázaly ani otočit a obrovské uši jim plácaly kolem hlavy.

Grendon stál ve dveřích na opačném konci chléva. V rukou držel bezvládné tělo své dcery. U nohou mu ležel rozsypaný pytel krmení pro prasata. Pootevřel dvířka u jednoho prasete a pokoušel se protlačit kolem zvířete, které mu sahalo téměř po ramena. Otočil se a civěl na Gregoryho prázdňým pohledem, což bylo hroznější, než kdyby se v jeho tváři zračila nenávist nebo zuřivost.

Ale byl tu ještě někdo. Vrátká kousek od Gregoryho se otevřela. Dvě prasnice, které byly namačkány uvnitř, zakvičely vysokým falsetem a pokusily se utéci. Celé se trásly a štětiny na jejich hřbetech stály jako hřebíky. Ucítily ve své blízkosti přítomnost neukojitelného hladu. Kopaly slepě před sebou, aby se ubránily neviditelnému nepříteli a ostatní zvířata kvičela strachem.

Boj byl zbytečný. Aurigián byl tu, neviditelný a nelítostný jako sama smrt. Na zádech jedné svině se objevila tečka po bodnutí a od ní se rychle šířilo purpurové zabarvení. Takřka okamžitě zvíře pokleslo v kolenou a zhroutilo se na podlahu, zatímco jeho objemné tělo se kvapem zmenšovalo.

Gregory tentokrát nezůstal stát, aby ohromeně pozoroval úděsnou podívanou. Také farmář se pohnul. A bylo zřejmé, co hodlá podniknout. Couvl do kouta a hodil tělo své dcery do koryta. Nejbližší prase zapomnělo, co se děje na opačném konci chléva a obrátilo hlavu s ostrými tesáky, aby ochutnalo nový příděl potravy. Grendon měl volné ruce. Na zdi za ním visela puška.

Lomoz ve chlévě dosáhl vrcholu. Prasnice, jejíž spolčnice byla tak rychle vysáta, prorazila vrátka a vyběhla do chodby, která vedla prostředkem chléva. Na okamžik se zastavila - naštěstí pro Gregoryho, protože jinak by byl v pasti -jako by si nevěděla rady, co si počít s nenadále nabytou svobodou. Dřevěné hrazení se otřáslo a další prasnice vyběhla do chodby. Gregory uskočil stranou a přitiskl se ke zdi. Další náraz. Dřevěné trámy praskaly a ze stěn začaly padat cihly, jak se zvířata probíjela ze svých vězení.

Gregory se v nastalé panice vrhl ke Grendonovi. Ale jedna z prasnic byla rychlejší. Sklonila hlavu k zemi a zabodla svůj rypák farmáři do rozkroku. Grendon zaúpěl, předklonil se a v mžiku byl smeten pod těla zvířat. Gregory jen taktak stačil uniknout do prázdného kotce, když se zvířata přehnala kolem. Nancy se probrala. Kopla svině do rypáku a snažila se dostat z koryta, kam ji otec předhodil prasatům za potravu. Gregory vyskočil na dřevěné hrazení, zvedl Nancy a vyšvihl se s ní na trám pod střechem.

Byli v bezpečí, ale jejich bezpečí nemohlo trvat dlouho. Ve zvířeném prachu viděli prasata, jak se drala k oběma východům u chléva. Uprostřed chodby se rozpoutala bitva mezi zvířaty, která se chtěla probít na druhou stranu chléva. Nemilosrdně do sebe zarývala tesáky a rvala své protivníky na kusy. Chlív se otřásal a zdálo se, že se každou chvíli musí zhroutit.

"Ten Aurigián je ještě tady!" zakřičel Gregory Nancy do ucha. "Největší nebezpečí nám hrozí od něho!"

"Jsi blázen, že jsi sem chodil! Když jsi odešel, musela jsem jít za tebou! Ale otec - on mě vůbec nepoznal!"

Ještě že si nevšimla, že její otec je někde pod těly zvířat, pomyslel si Gregory. Nechtě se podíval k místu, kde farmář naposledy stál, a uviděl pušku. Dosud visela na zdi. Grendon už na ni nedosáhl. Gregory přikázal Nancy, aby se nehnula z místa a sunul se po trámů k pušce, půl metru pod ním obludný hřbet největší svině. Ale potřeboval zbraň, byla to jediná obrana

proti hroznému vetřelci. Aurigiáni byli sice neviditelní a diametrálně se lišili od člověka, ale sotva budou imunní vůči olovu.

Když se zmocnil staré pušky, pocítil neodolatelné nutkání neviditelnou stvůru zabít. Ve stejné sekundě mu hlavou proběhla vzpomínka na večer, kdy věřil, že návštěvníci z vesmíru přiletí z dokonalejšího společenského systému a přinesou lidem moudrost a štěstí. Domníval se tehdy, že mezihvězdné lety může zvládnout jen civilizace stojící na vyšších morálních principech. Nebude spíše opak pravdou? Co když cestování vesmírem mohou zvládnout jen bytosti ještě bezohlednější než člověk, jimž je slovo humanita naprosto cizí? V mysli se mu promítla děsivá představa vesmíru, zatímco prostorem křížují lodi nemilosrdných zabijáků toužících ukojit své nenasytné choutky.

Když se vrátil, Nancy ukázala ke vzdálenějšímu východu, zvířata se prodírala do tmavé noci. Ale jedna prasnice se zastavila, její kůže se zabarvila do purpurového nachu a prase se svezlo k zemi. O několik sekund později tentýž osud postihl další zvíře.

Že by se Aurigián rozzlobil? Nebo ho zvířata ve slepé panice poranila? Gregory zvedl pušku a zamířil. Viděl ve vzduchu sloup, rýsoval se ve zvířeném prachu jako přízrak. Pak stiskl spoušť. Zpětný náraz ho takřka srazil dolů. Zachytil se a ohlušený výstřelem se znovu posadil obkročmo na trám. Nancyin hlas slyšel jako z dálky:

"Člověče! Trefil jsi ho přesně doprostřed!"

Gregory otevřel oči a podíval se skrz clonu kouře a prachu. Aurigián se zapotácel a padl k zemi. Ležel mezi dvěma znetvořenými těly prasat, které zabil, a z nichž teď vytékala načervenalá tekutina.

Potom Aurigián opět vstal. Vydal se směrem ke dveřím a zmizel ve tmě.

Gregory a Nancy zůstali ještě celou minutu sedět na trámu a v očích jim zářil triumf. Postupně se měnil v myšlenku, která je oba napadla. Budova chlěva byla nyní prázdná, kromě jediného, těžce poraněného zvířete.

Gregory seskočil na podlahu a pomohl Nancy dolů. Překročili hromady polámaného dřeva a cihel a vystoupili do Čerstvého nočního vzduchu.

Za sadem se v přízemních oknech domu objevilo zvláštní cihlové červené světlo.

"Hoří! Gregu, náš dům hoří! Rychle, musíme zachránit, co se dá! Všechna zvířata, které otec vycpával -"

Gregory ji pevně uchopil za paži. "To udělal Bert Neckland! Vsadím se, že to byl on! Říkal, že farma je prokletá a že se musí zničit!"

"Tak pojd'me -"

- "Ne, Nancy. Musíme nechat dům hořet. Někde kolem je raněný Aurigián. Nezabili jsme ho. Jestliže tito tvorové znají hněv, zášť a touhu po pomstě, potom nás budou chtít zabít! Nezapomínej, že je jich víc! Nemůžeme jít směrem k dómu, jestli chceme zůstat naživu! Naštěstí jsem nechal Daisy venku. Unese nás oba."

"Gregu, ale to je můj dům! Můj domov!"

Ozval se řinkot skla. Z oken kuchyně vyšlehly plameny a rychle se šplhaly vzhůru.

Gregory táhl Nancy opačným směrem. "Teď jsem já tvůj domov!" křičel.

Když přiběhli k vratům, za nimiž byla uvázaná Daisy, otočili se.

Dům byl v plamenech. Nic ho už nemohlo zachránit. Vítr zanesl jiskry k větrnému mlýnu.

Jedno z křídel se vzňalo. A na všechno svítilo chladné světlo elektrických žárovek z vysokých sloupů. Dvorem proběhlo obrovské zvíře, snad to byla kráva. Náhle se ozval praskot a vzápětí na to se ostře zablesklo a světlo zhaslo. Splašené zvíře zřejmě přerazilo sloup, ten spadl do rybníka a v elektrickém vedení nastal zkrat.

"Pojďme pryč," řekl Gregory a pomohl Nancy do sedla.

Když se šplhal za ní, rozlehl se za farmou ohlušující rachot. Jeho intenzita rostla a přecházela z hlubokých tónů, připomínajících zemětřesení, do výšek.

Nad rybníkem se objevil oblak páry. Potom se nad hladinu rybníka vyhoupla kosmická loď. Stoupala k obloze a rachot slábl. Stoupala a stoupala, až se změnila v jasnou hvězdu a pak zmizela úplně.

Gregory se za ní díval. A najednou v sobě pocítil podivný zármutek, jakoby mu bylo líto, že odletěli. Vypeskoval se za svou iracionalitu, potom se zamyslel a vyjádřil svou myšlenku nahlas: "Možná jste tu byli opravdu na dovolené!" zavolal za mizející kosmickou loď. "Snad se vám tu líbilo a budete o naší planetě doma vyprávět! A třeba si uděláte ze země rekreační středisko, které budou vyhledávat milióny Aurigiánů!"

Hodiny na věži byly právě půlnoc, když míjeli první domky v Cottersallu.

"Půjďme rovnou do hostince," řekl Gregory, "nerad bych v tuto dobu paní Fennovou budil. Kromě toho tam dostaneme něco k snědku a tvá nová domácí ti ošetří rány."

"Nic mi není," odpověděla Nancy. "Ale budu ráda, když mi budeš dělat společnost."

"Varuji tě - od nynějška si mé společnosti užiješ víc, než ti bude mnohdy milé!"

V hostinci již měli zavřeno, ale netrvalo dlouho a hostinská jim po zaklepání otevřela.

"V pokoji číslo tři se ubytoval nějaký vznešený pán," oznámila jim hned ve dveřích vzrušeně. "Přeje si s vámi ráno mluvit, pane Rollesi. Musí to být nějaký velice vážený člověk! Přijel teprve před hodinou!"

Gregory se kysele zatvářil. "To bude asi můj otec."

"Ach, ne, pane Rollesi. Zapsal se jako pan Wills nebo Wells, jeho písmo je hrozně nečitelné."

"Wells! Pan Wells! On přijel!" zvolal Gregory nadšeně. "Nancy, je tady jeden z největších mužů Anglie! Nikomu náš příběh neposlouží víc, než právě jemu! Jdu okamžitě za ním!"

Políbil dívku lehce na tvář, vyběhl do schodů a zaklepal na dveře pokoje číslo tři.

Přeložil Vladimír Kostiha